

SADRŽAJ

Na naslovnoj strani: Otac, majka i učitelj nisu dopustili Luisu Kondori da ide u crkvu subotom. Priča na strani 19.

ARGENTINA

3 Biblija za bebe / 6. april

BRAZIL

5 Devojčica šokira oca / 13. april

7 Bez rođendanske torte / 20. april

9 Pevanje ocu / 27. april

11 Stidljiva devojčica iz Amazona / 4. maj

PARAGVAJ

13 Bez cipela, bez roditelja / 11. maj

URUGVAJ

15 Knjiga za baku / 18. maj

17 Nešto nezamislivo / 25. maj

PERU

19 Nema škole subotom / 1. jun

21 Cezarova nova porodica / 8. jun

23 Tragedija otvara crkvu / 15. jun

25 Renzova omiljena subotna aktivnost / 22. jun

PROGRAM TRINAESTE SUBOTE

Vetar duva, ali se vatra ne pomera / 29. jun

30 Budući projekti / Aktivnosti

VAŠI DAROVI NA DELU

Pre tri godine, deo trinaestog dara je prikupljen za plutajuću crkvu (sa leve strane se nalaze volonteri u zelenim majicama, i krštenici u sivim odorama sa desne strane) na reci Amazon u Brazilu. Pročitajte nešto više o njihovoj priči na 11. strani.

Drage vođe subotne škole,

Ovog tromesečja čitamo o događanjima iz Južnoameričke divizije, koja obuhvata rad u Argentini, Boliviji, Brazilu, Čileu, Ekvadoru, Foklandskim ostrvima, Paragvaju, Peru u i Urugvaju, sa susednim ostrvima u Atlantskom i Pacifičkom okeanu.

Ovaj region ima oko 340 miliona ljudi, uključujući 2,48 miliona adventista.

Ovog tromesečja projekti su: „centri uticaja“, mesta gde se adventisti mogu povezati sa lokalnom zajednicom. Tri centra se nalaze u Brazilu i Peru u. Četvrti centar uticaja je centar u kome se nudi učenje engleskog jezika, časovi muzike, i druge aktivnosti za decu i omladinu u Kusku, u Peru u. Cilj ovih centara je izgradnja nove crkve u Kusku.

Razgovarao sam sa ljudima iz 4 grada kojima će pripasti fond darova trinaeste subote, kao i sa ljudima koji su već bili blagosloveni tim darom pre tri godine. Njihovu priču moći ćete da pronađete u ovom izdanju kao i u izdanju za odrasle. Nakon njihove priče još sam ubeđeniji da je Isusov dolazak blizu!

Poseban dodatak

Ako želite da na poseban način oživite vašu subotnu školu u ovom novom tromesečju, posetite našu Fejsbuk stranicu: facebook.com/missionsquarterlies. Svake sedmice izbacujemo nove materijale koji idu sa misionom pričom.

Ove vesti sadrže samo jedan mali broj priča iz Južnoameričke divizije. Ako želite da pročitate još iskustava, posetite naš sajt bit.ly/sad-archive, koji će vas uputiti na sve priče iz divizije. Sa ovog linka možete da krenete u potragu za pričama iz drugih zemalja. Možete preuzeti i snimke sa sajta bit.ly/missionspotlight. Takođe možete da preuzmete slike za bojenje za decu sa bit.ly/bank-coloring-page.

Ako imate neki posebno uspešan način na koji pričate ove misionke priče, molim vas da me obavestite na mcchesneya@gc.adventist.org.

Hvala vam što ohrabrujete decu da budu misionki opredeljena!

Urednik,
Endru Mekčesni

BIBLIJA ZA BEBE

Mala Abi je slušala biblijske priče još pre nego što se rodila, u Argentini. Svakog jutra, pre nego što se porodila, dok je još bila u krevetu, majka je otvarala Bibliju za decu i čitala joj po 10 minuta priče iz dečje Biblije. Svake večeri pre nego što bi zaspala, majka je opet otvarala dečju Bibliju i čitala iz nje još 10 minuta.

Majka je čitala o Noju, kako su životinje ulazile u barku, i o kiši koja je izazvala potop. Čitala je o tome kako je Bog stvorio svet za 6 dana i kako se odmarao sedmog dana. Čitala je kako je Bog pozvao malog Samuila usred noći da Mu služi.

Majka se nadala da će njeno dete takođe služiti Gospodu jednog dana. Pitala se da li dete može da razume biblijske priče koje je ona svakodnevno čitala.

Konačno, rodila se Abi. Majka i otac su bili presrećni što su dobili dete!

Kao i ranije, majka joj je čitala iz Biblije svakog jutra i svake večeri po deset minuta. Čitala je Abi o Noju i barci, o sedmici stvaranja i o malom Samuilu.

Kako su meseci prolazili, Abi je sve više rasla. Počela je da puzi a zatim i hoda. Kada je imala 1 godinu i 10 meseci, počela je da priča.

Do tada je majka držala Abi u svom krilu za vreme porodičnog bogoslužjenja, i pomagala maloj devojčici da okreće listove Biblije dok su čitale. Majka se pitala da li je Abi razumela biblijske priče. Nadala se da će Abi jednoga dana služiti Gospodu.

A onda je Abi uradila nešto čudesno.

Jednog dana, dok je sedela na podu, podigla je svoju malu pesnicu i njome je pokazivala pokrete gore-dole.

„Tok, tok, tok“, govorila je svaki put kada bi joj ruka bila dole.

A onda je podigla obe ruke, mrdala prstićima, i polako ih spustila dole. Zatim je ponovo podigla obe ruke i mrdala prstićima i opet ih je polako spustila.

Nakon toga Abi je izustila: „Grrr, grrr. Grrr, grrr.“

Napravila je pauzu.

„Oh, oh, oh, oh.“

Pauza.

„Bzzzz. Bzzzz.“

Majka je posmatrala u čudu. Nije bila sigurna šta to Abi radi.

Te noći, kada je Abi zaspala, majka je shvatila šta se dogodilo.

„Abi razume biblijske priče!“ - uzbuđeno je kazala ocu. „Danas je prvi put ispričala biblijsku priču potpuno sama. Ispričala je priču o Noju i barci.“

Suze su se pojavile u maminim očima. Bila je tako srećna što je pro-
vodila toliko vremena učeći Abi pričama iz Biblije.

Sada Abi ima 3 godine i mlađu sestru Ali. Ona i dalje voli priču o Nojevoj barci, ali je njena najomiljenija priča o bebi Isusu. Ona ispod majice ugura svoju omiljenu plišanu igračku medu, i igra ulogu Marije. Namešta i druge plišane igračke po sobi koje predstavljaju ovce u Vitlejemskoj štali gde se Isus rodio. Ulogu Josifa dodelila je svojoj sestri Ali, koja ima jednu i po godinu.

Abi priča Ali mnoge biblijske priče. Priča o Noju, stvaranju i Samuilu. Ona takođe uči Ali da se moli.

Iako Abi ima samo 3 godine, ona već služi Bogu kao misionar.

Dodaci za priču:

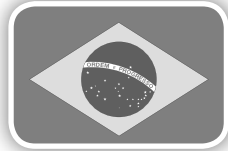

- Pronađite na karti mali grad Libertador San Martin, u Argentini. Tu se nalazi River Plejt, adventistički univerzitet gde radi Abin otac.
- Pogodi na koje je životinje Abi mislila u priči o Noju: „Grrr“ (tiger); „Oh, oh, oh“ (majmun); „Bzzzz“ (pčele).
- Adventistički univerzitet River Plejt ima oko 3000 studenata i šalje mnoge misionare po celom svetu svake godine. Mnogi maturanti takođe služe kao misionari.
- Pogledajte video o Abi : bit.ly/Abigail-Quinteros
- Slike za ovu priču možete pronaći putem sledećeg linka: bit.ly/fb-mq.

MISIONSKI ZAPIS

Prvi adventisti u Argentini bile su četiri porodice koje su ranih 1890-ih došle u Diamante, provinciju Entre Rios, iz Tampa koji se nalazi u SAD u Kansasu. Bili su to nemački poljoprivrednici, najpre kolonizirani u Rusiji, a potom su prešli u Sjedinjene Države, gde su postali adventisti.

Prvi zvanični adventistički radnici u Argentini bili su C.A. Njuvlen, E.V. Šnajder, i A.B. Staufer koji su, po dolasku u Buenos Aires februara 1892, ustanovili da u Argentini već postoje dve grupe ljudi koji poštuju subotu: jedni su se nalazili u koloniji Esperanca, a drugi u blizini Rekognista, to jest u provinciji Santa Fe.

DEVOJČICA ŠOKIRALA OCA

Osmogodišnja devojčica iz Arakaje u Brazilu, Beatris Silva Souza, nije pomagala svojim roditeljima čak ni u sakupljanju svojih igračaka.

A tu je bio i domaći. Oh, kako nije volela da radi domaći!

Jednog jutra majka joj se obratila: „Obuci svoju najlepšu haljinu, Beatris, idemo u crkvu!“

Majka je preko radija čula za Adventističku crkvu i poželela da sazna nešto više o adventistima. Pre nego što su napustile kuću, pozvala je i tatu da im se pridruži, ali on je samo odmahnuo glavom.

Beatris se jako dopala crkva. I odrasli i deca bili su prijatni. Pozvali su je da se pridruži pridruži izviđačkom klubu i ona je to rado prihvatila. Ponosno je nosila svoju novu uniformu, plavu suknjicu, belu košulju i narandžastu kravatu. Uskoro je majka predala svoje srce Isusu i krstila se.

Nakon nekog vremena, otac je primetio promene kod Beatris. Kada se probudi, ona odmah namesti krevet. Njene igračke su uvek sklonjene, i ona uredno slaže svoju garderobu. Posle škole, uradi domaći a da je na to niko ne podseća. Svakog dana prebriše ceo pod. Nakon večere, odnese posuđe u kuhinju, opere ga, i stavi na mesto.

„Šta ti se dogodilo, kćeri?“ upitao je otac. „Zbog čega si počela toliko da pomažeš i radiš?“

„Naučila sam od adventista da treba da pomazem svojim roditeljima“, odgovorila je Beatris.

„To je divno!“ - uzviknuo je otac. Pomislio je: „Vau, Bog stvarno može da promeni ljudsko srce! Beatris se uvek ljutila i bila je buntovna, a sada je ljubazna i pomaže.“

A onda je otac počeo da razmišlja o svom životu. Želeo je da Bog i njega promeni. Pio je svakog dana alkohol, i činilo se da ne može da prestane. Otac se tiho molio: „Dragi Bože, ako Ti možeš da promeniš život moje ćerke, molim Te, promeni i moj. I ja želim da se promenim kao ona. Želim da prestanem da pijem.“

Kada je otac video da je Beatris skoro celog meseca bila od pomoći, shvatio je da ima novu ćerku. Ona je bila druga osoba. Zatražio je da proučava Bibliju u crkvi.

Ali, iako je proučavao Bibliju svake sedmice, nije mogao da prestane da pije. Onda je pročitao Isusove reči u Jovanu 8:36: „Ako vas dakle sin izbavi, zaista ćete biti izbaavljeni.“

Molio se: „Gospode, pisano je u Tvojim Rečima da ću, ako me Ti oslobodiš, zaista biti slobodan. Ja želim da se oslobodim alkohola. Želim da se krstim kao što je to učinila i moja žena, želim da sam slobodan.“

Otas se krstio septembra 2017. godine, sedam meseci posle majke. Beatris je plakala od radosti dok je gledala svog oca kako ulazi u vodu. Majka je takođe bila presrećna.

„A sada ćemo moj dom i ja služiti Gospodu“, kaže ona.

Od trenutka kada je kršten, otac više nikada nije pozeleo da pije.

„Moj dom se promenio nabolje“, kaže otac, čije je puno ime Karlos Alberto de Souza, 60. On uz širok osmeh izjavljuje: „Nikada nisam pomislio da me Bog može izbaviti od zavisnosti prema alkoholu, ali Bog ima silu da promeni ljude. Ja sam novo stvorenje, i veoma sam srećan.“

Deo dara trinaeste subote pomoći će da se otvori nova crkvena zgrada u Arakaju, u Brazilu. Crkvena zgrada gde trenutno idu Beatris i njena porodica je mala, tako da će novac biti upotrebljen da se kupi veća zgrada.

Dodaci za priču:

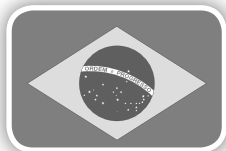

- Pronađite Arakaju, Brazil, na mapi
- Upitajte decu šta oni misle o Beatrisinom primeru, kako je nameštala svoj krevet i sobu svaki dan.
- Uputite deci poziv da budu kao Beatris i ukažite im na to da njihovo ponašanje može pomoći Bogu da promeni njihove roditelje, baš kao što je Beatrisino ponašanje zauvek promenilo život njenog oca.
- Pročitajte o Beatrisinoj učiteljici iz subotne škole na: bit.ly/my-new-boss
- Pogledajte video Beatrisinog oca: bit.ly/Carlos-Souza
- Fotografije za ovu priču možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.

PREDIVNA PRIRODA

U odnosu na bilo koju zemlju na svetu, Brazil ima najveću raznolikost životinjskog sveta i predstavlja dom za preko 600 vrsta sisara, 1.500 vrsta riba, 1.600 vrsta ptica i 100.000 različitih insekata.

BEZ ROĐENDANSKE TORTE

Majka nije očekivala da će Julija odbiti tortu za 11. rođendan.

„Želim da ti napravim čokoladnu tortu“, rekla joj je majka nekoliko dana pre rođendana.

„Ne, hvala“, odgovorila je Julija.

Majka je bila iznenađena.

„Zašto ne?“ - upitala je.

„Ja bih radije da nahranim beskućnike nego da imam tortu“, odgovorila je Julija.

„Hajde da napravimo supu za beskućnike.“

Julija je videla grupu beskućnika kako spavaju na autobuskoj stanici, i od tada nije mogla da prestane da misli na njih.

„To je jako teško i puno će biti posla oko toga“ - nastavila je majka.

„Mnogo će nas koštati. A i nemamo dovoljno veliku šerpu za toliku količinu supe.“

Julija se nije obeshrabrila.

„Ja želim da nahranim beskućnike“, insistirala je. „To je Božje delo.“

Julija je slušala o Bogu u adventističkoj crkvi u Salvadoru, u Brazilu. Najpre je krenula u crkvu u želji da se priključi klubu izviđača. Videla je komšinicu u uniformi izviđača pa je i ona poževela da postane izviđač. A onda je svoje srce predala Isusu i krstila se.

Majci se dopadalo što Julija voli Boga, ali sama nije bila zainteresovana da ide u crkvu.

Nakon što joj je majka objasnila da neće moći da kuva bez velike šerpe, Julija je posetila nekoliko domova svojih suseda koji su bili adventisti i zamolila da joj pozajme veliku šerpu. Dva suseda su joj dala velike šerpe, pa ih je donela kući tri dana pre svog rođendana.

Ali još uvek nije imala sve namirnice za supu. Sve je izgledalo beznađežno, ali Julija se molila: „Bože, molim Te, daj mudrosti i dodirni mamino srce da mi dopusti da napravim supu za beskućnike.“

Sledećeg dana, Julija je ponovo pitala majku da li bi skuvala supu za bekućnike.

Majka joj je ljutito odgovorila: „Idi do prodavnice i pitaj da li bi ti donirali namirnice za supu!“

Majka se potajno nadala da Julija, pošto je bila stidljiva, neće otići do prodavnice.

Ali Julija je veselo otišla do prodavnice, moleći se: „Hvala Ti, Bože, što si mi uslišio molitvu!“

U prodavnici je objasnila upravniku da ima želju da nahrani beskućnike supom. Rekao joj je da dođe sutra.

Julija je posetila još neke prodavnice i upavnici tih prodavnica su joj takođe kazali da svrati sutra. Ponovo je posetila i svoje susede adventiste i oni su obećali da će doneti neko povrće.

Dan pre svog rođendana, svratila je do prve prodavnice posle škole i dobila veliku torbu povrća. I u drugoj prodavnici su joj dali hranu, a onda su i susedi adventisti počeli da kucaju na njena vrata donoseći hranu.

Majka je bila šokirana kada je videla džak luka, čili paprike, krompira, šargarepe, bundeve, kukuruza, začina i drugih sastojaka za supu. „Šta se ovde dogodilo?“ upitala je.

„Ovo su sastojci za supu koju ćeš napraviti!“ - Julija je odgovorila blistajući od sreće, i pokazala majci još dve velike šerpe koje je pozajmila.

Majka se zadivila Julijinom odlučnošću da pomogne beskućnicima, te je morala da prizna da ona zapravo i ne zna kako da skuva supu. Kada je nekoliko žena adventistkinja to shvatilo, došle su kod nje i pomogle joj da spremi supu.

Na dan svog rođendana, Julija je obukla izviđačku opremu, zatim su ona i njeni prijatelji ubacili dve velike šerpe supe u automobil. Kada su stigli do autobuske stanice, neko je rekao: „Danas je Julijin rođendan i ona je napravila supu za sve vas!“

Beskućnici su se jako obradovali. Okružili su Juliju i počeli da joj pevaju pesmu za rođendan.

Majka se osećala postidenom što nije htela da pomogne beskućnicima. Shvatila je da je Julija ispunjena Božjom ljubavlju, pa je i sama poželeva da bude ispunjena tom ljubavlju. Dva meseca nakon Julijinog rođendana majka se krstila.

Danas, Julija sa svojom majkom i još nekoliko članova crkve odlaze dva puta mesečno da hrane beskućnike.

Deo dara trinaeste subote će pomoći da se otvori mesto u Salvadoru u Brazilu, gde će ljudi moći da proučavaju Bibliju i uče o zdravom načinu kuvanja. Hvala vam na vašim darovima.

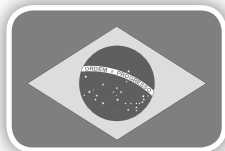

Dodaci za priču:

- Pronađite Salvador u Brazilu na mapi.
- Upitajte decu šta oni misle o Julijinoj ideji da hrani beskućnike.
- Pogledajte Julijin snimak na: bit.ly/Juliana-Ferreira
- Pogledajte snimak Julijine majke Marije na: bit.ly/Maria-Santos.
- Fotografije za ovu priču možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.

PESMA ZA TATU

Mala Karina je nedelju smatrala predivnim danom. Ta četvorogišnja devojčica je sa svojim roditeljima otišla do šoping centra u Salvadoru, u Brazilu, gde je otac kupio čokoladnu tortu.

Sledećeg dana je otac obukao svoju policijsku uniformu – i nije se mesec dana vratio kući.

Tog popodneva majka je primila telefonski poziv. „Idemo“, rekla je Karini, „idemo do baki-ne kuće.“

Te večeri je majka počela da plače. Karina nije znala zašto mama plače, ali ju je zagrlila. „Učila si me da verujem Bogu“, kazala je majci. „Pa, onda Mu i ti veruj. Sve će biti u redu.“

Majka je u tišini zagrlila svoju devojčicu. Ujutru je majka ostavila Karinu kod bake i vratila se tek uveče. Isto se dogodilo i sutradan.

Nakon nekoliko sedmica, Karina je počela da se pita šta se dogodilo sa tatom. „Gde je tata?“ - pitala je.

Majka je zastala. „Tata je doživeo nezgodu“, odgovorila je. „On je u bolnici.“

Na Karininom licu se video jak nemir, te je majka brzo dodala: „Ne brini. Isus čini čuda, i on će učiniti čudo i za tatu.“

Te večeri, majka je otvorila Bibliju i pročitala Karini priču o Isusu kako je izlečio slepog čoveka. Takođe joj je čitala i kako je Isus izlečio ženu od tečenja krvi, i kako je Isus zaštitio Danila u jami sa lavovima, i kako je spasao Danilova tri druga u užarenoj peći.

Kada je majka zatvorila Bibliju, i dalje je izgledala tužno. Karina je onda predložila da joj otpeva pesmu.

„Pesma mi donosi nadu“, dodala je. „I ti bi trebalo da se nadaš.“

Mama je volela da sluša čist Karinin glas dok peva, pa je sa radošću pristala da čuje pesmu.

Napokon, posle mesec dana otac se vratio kući. Izgledao je umorno, i sporo se kretao, ali mu je Karina potrčala u zagrljaj.

„Ja ću se brinuti o tebi i pevaću ti“, obećala je Karina.

Odmah je krenula da peva omiljenu pesmu „Aliluja“. Pevala je o tome kako voli da obožava Isusa kroz pesmu i kako će jednog dana pevati „Aliluja“ pred Njim.

Karina je svakoga dana pevali tati sve dok se nije vratio na posao.

Danas Karina ima 7 godina i ona zajedno sa svojim roditeljima posećuje mnoge adventističke crkve dok pričaju o Isusovoj sili iscelenja.

Njen otac Andre priča kako je sa još dva policajca naleteo na pucnjavu dok su se vozili opasnim delom grada u Salvadoru 8.septembra 2014. Pucali su mu u glavu. Doktori se čude kako je on za mesec dana hodajući izašao iz bolnice.

Karinina majka govori ljudima o veri svoje male devojčice tokom tih teških momenata. „Ona je imala više vere od mene, čak i kad nije znala šta se dogodilo ocu“, kaže majka. „Ona je uvek verovala da će Bog sve rešiti.“

Karina peva „Aliluja“ svim svojim srcem.

„Ona svojim pevanjem slavi Boga“, objašnjava njena majka. „Ljudi plaču dok je slušaju.“

Karina kaže da ona želi uvek da obožava Boga.

„Kada porastem, želim da propovedam i pevam“, veli ona. „Bilo to pred milion ljudi ili u nekoj maloj grupi, nije mi bitno. Ja samo želim da obožavam Boga.“

Dodaci za priču:

- Pronađite na mapi Salvador u Brazilu.
- Pročitajte kratak intervju sa Karininom mamom na: bit.ly/carine-mother
- Pogledajte video kako Karina peva na: bit.ly/Carine-Oliveira
- Pronađite fotografije za ovu priču na: bit.ly/fb-mq.

PITANJA ZA KARINU I NJENI ODGOVORI:

P: Šta je vera?

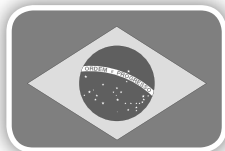
O: Vera za mene znači verovati u Boga i nikada ne sumnjati u Njega. Nikada.

P: Koji je tvoj omiljeni biblijski stih?

O: Matej 6,33 koji glasi: „No ištite najpre carstva Božijega i pravde njegove, i ovo će vam se sve dodati.“ Volim taj stih jer govori da treba da tražim Boga, i da će mi On pomoći.

P: Na koji način pokazuješ Isusa kod kuće?

O: Perem sudove i pomažem mami oko kuće. Kada se tata sprema da iznese svoje iskustvo u crkvi, ja mu kažem: „Treba da pričaš iz dubine svog srca.“

STIDLJIVA DEVOJČICA IZ OBLASTI AMAZONA

Osim kada ide u školu, Cibele ostaje kod kuće u svom selu Pirai koje se nalazi u blizini reke Amazon u Brazilu.

Još otkad je bila sasvim mala, druga deca su je zadirkivala čim bi napustila kuću.

„Ti si čudna“, govorila je jedna devojčica.

Deca su joj se rugala jer njen otac nije mogao da radi nakon što je ostao paralizovan usled nesreće na brodu.

„O, eno ćerke onog bespomoćnog čoveka koji ne može da radi“, rekao bi jedan dečak.

Jednog dana, a tada je imala 17 godina, Cibele je čula kucanje na vratima. Otvorila je vrata, a dve mlade žene su je pozdravile širokim osmehom i zagrljajem. Cibele nikada pre nije videla te žene, pa se začudila. Ali joj se zagrljaj dopao.

„Zdravo, mi smo misionari iz Adventističke crkve“, kazala je jedna žena. „Kako se zoveš?“

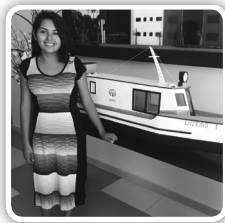
Nakon kratkog razgovora, te dve žene otišle su do drugog doma.

Sledećeg dana, misionari su ponovo došli i još malo porazgovarali. Trećeg dana su Cibeli objasnili da se crkva na brodu naziva Amazonia de Esperanca (Nada za Amazon), i da se tu održavaju evanđeoski sastanci. Cibele koja je volela da ostaje kod kuće, osetila je duboku želju da ode na brod.

„Ići ću!“ - obećala je.

Nagovorila je i svoje roditelje da joj se pridruže. Ona i njena majka nosile su oca od njihove kuće do broda. Pastor Reno, koji je živeo na brodu, pričao je o Isusu.

Sledećeg dana, Cibele je ponovo osetila jaku želju da ide. Dok je Cibele slušala pastora, shvatila je da Isus želi da sa njom ostvari odnos. Razmišljala je o svom ocu, koji već 15 godina ne može da hoda, i poverovala da je Isusu stalo i do njega. Počela je da se moli svakog dana da ga Bog izleči.

Dve sedmice kasnije, otac je zamolio Cibebe da mu pomogne da ode do toaleta. Na pola puta joj je rekao: „Pusti me da probam samo malo da hodam sam.“

Cibebe je gledala kako on pravi par koraka. Otac je otišao u toalet, i on i Cibebe su se hodajući vratili na sastanak. Pastor je prestao da propoveda, i ljudi su se šokirali.

„To je čudo!“ - kazala je Cibebe, a suze su joj lile niz obraze. „To je Božje čudo!“

Nakon tog dana, Cibellini drugovi iz škole počeli su da se prema njoj ophode s poštovanjem, i da dolaze na crkvene sastanke. „Nikada ranije nismo čuli ovako nešto!“ - govorili su joj.

Mesec dana posle serije predavanja, Cibebe je bila krštena zajedno sa ocem, majkom, sestrom i rođakom.

Danas, Cibebe ima 18 godina i priprema se da postane misionar. Kao one dve žene koje su je pozvale na sastanak. „Naučila sam da volim Boga kroz crkvu na bordu, i želim da i drugi to nauče“, objašnjava Cibebe. „Ja sam jako stidljiva, ali sav strah nestane kada pričam o Isusu.“

Hvala vam na darovima koje ste priložili 2016. Oni su omogućili da se kupi brod crkva, gde su Cibebe i njena porodica saznali o Isusu. Hvala vam što pomažete da se Isusov dolazak objavi svetu.

Dodaci za priču:

- Pronađite Manaus u Brazilu. A onda pratite reku Amazon nekoliko kilometara istočno da pronađete Pirai. Selo ima 70 porodica a u svakoj je od 8 do 12 članova. Osam članova porodice živi u Cibelinom kući.
- Cibelin otac je izgubio kontrolu nad levom nogom u jednoj oluji. Ispao je iz kanua u reku Amazon, a ružičasti delfin, poznat kao boto, krećući se punom brzinom udario mu je jako nogu i pokidao mu ligamente.
- Pogledajte video o Cibebe na: bit.ly/Cibebe-Pontes
- Fotografije za ovu priču možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.

MISIONSKI ZAPIS

Leo B.Halivel je bio pionir u radu medicinskih misionara na brodovima. Ot- počeo je svoj dobro poznati posao 1931. na reci Amazon, na brodu koji je sam napravio – prvi u seriji brodova pod imenom Luzero (Svetlonoša). I druga plovila su bila pravljen i korišćena u reci Amazon. Te barke i dalje pomažu stotinama ljudi. Osim prenosa garderobe i hrane, pruža se i medicinska pomoć u slučaju oboljenja kao što su: malarija, infekcija od parazita, oboljenja kože, opšte tropske bolesti i vađenje zuba.

BEZ CIPELA, BEZ RODITELJA

Antonio ima 21 godinu i veoma je hrabar. On odlazi pet puta u toku sedmice u prepunjeni zatvor Takumba u glavnom gradu Paragvaja, Asuncion, kako bi držao biblijske časove osuđenicima.

Međutim, Antonio nije uvek bio hrabar. Odrastao je sa nasilnim ocem i nije imao cipele sve do svoje 13. godine. On kaže da je pravo čudo što samo posećuje zatvor, a nije jedan od njegovih korisnika.

Neka od Antonijevih najranijih sećanja su batine koje je dobijao od oca. Njegovi roditelji su čistili bogatašku kuću i brinuli se o stoci i kokoškama u gradu General Diaz.

Antonio i njegov stariji brat Kristobal, često su bili gladni jer su njihovi roditelji trošili novac na alkohol i cigarete.

Kada je Antonio napunio 7 godina, njegovi roditelji su dobili otkaz i bili isterani iz kuće. Napravili su kolibu od trske na reci izvan grada i Antonio je pecao kako bi imao šta da jede. Iako je tek bio krenuo u školu, Antonio je počeo da radi sa 9 godina. On i njegov brat pravili su cigle u maloj fabrici i čistili vlasnikovu kuću. Roditelji su im oduzimali platu kako bi kupovali alkohol i cigarete.

„Nismo imali novac ni za cipele, pa sam išao šest godina bosonog u školu“, kaže Anotnio. „U sedmom razredu sam uspeo da malo uštedim te sam kupio jeftine cipele.“

Pošto su prekovremeno radili u fabrici za cigle, Antonio i njegov brat su dobili cigle kao platu, pa su njihovi roditelji sagradili kuću od cigala pokraj reke. Preselili su se u tu kuću kada je Anotnio napunio 11 godina.

Jednog dana su se Antonio i Kristobal igrali loptom kada ih je otac pozvao. „Imamo nešto da vam kažemo“, rekao je otac stojeći pored majke. „Vi ste obojica usvojeni.“

Antonio je saznao da su njegovi biološki roditelji bili jako siromašni pa su zamolili ovaj bračni par da uzmu njega i njegovog brata. Antonio je imao samo 8 meseci kada je bio usvojen.

Antonio je bio šokiran, tužan i zbunjen. Kristobal koji je tada imao 13 godina neutešno je plakao.

Nedugo zatim, jedan njihov rođak po imenu Viktorijan, koji je bio adventista, posetio ih je i pokazao im Bibliju. Antonijevi roditelji nisu

znali da čitaju pa im je on čitao. Kada je prvi put otvorio Bibliju čitao im je o Davidu i Golijatu. Svidela mu se ta priča, i pošto je bio znatiželjan da sazna nešto više, počeo je da čita sam za sebe. Pronašao je mir u Bibliji. Njegov omiljeni stih je Psalam 27,10: „Jer otac moj i mati moja ostaviše me; ali Gospod neka me prihvati.“

Porodica je počela da pohađa biblijske časove i za godinu dana, kada je Antonio imao 12 godina, on je zajedno sa svojim roditeljima i braćom bio kršten. Na dan njegovog krštenja, Antonio je oprostio svojim biološkim roditeljima što su ga napustili.

Njegov poočim, nekada teška pijanica, postao je ljubazniji. Zatražio je oproštaj od Antonija i Kristobala.

Prošlo je nekoliko godina, i preko Fejsbuka Antonio je saznao da ima još četvoro braće i sestara. Saznao je i da njegova biološka majka živi daleko u nekom selu. Nije mogao da pronađe biološkog oca koji se razveo od majke.

Antonio sada radi kao misionar iz crkve Asuncion koja je otvorena zahvaljujući prikupljenom novcu od dara trinaeste subote pre tri godine. Kao misionar, on daje biblijske časove u zatvoru Takumba, i već su sedmorica zatvorenika krštena. On se nada da će jednoga dana postati propovednik. Takođe se nada da će se sresti sa biološkom majkom.

„Moj san je da vidim svoju biološku majku i da joj pričam o Bibliji i Isusu“, kaže on. „Isus mi je dao život, svrhu u životu i sreću.“

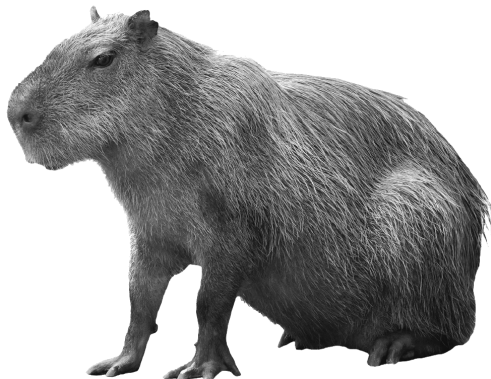
Dodaci za priču:

- Pronađite grad Asuncion i General Diaz u Paragvaju.
- Pogledajte snimak Antonija na: bit.ly/Anotnio-Pedrozo
- Fotografije za ovu priču možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.

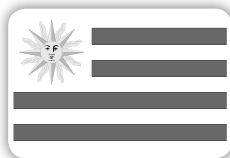
ČUDESNA PRIRODA

Paragvaj je dom najvećeg glodara na svetu koji se zove kapibara, nešto poput velikog morskog praseta (gvinejsko prase).

URUGVAJ / 18. maj

Eli Šeper, 80

KNJIGA ZA BAKU

Desetogodišnja Daniela je ljutito dotrčala do bake u supermarketu, u glavom gradu Urugvaja, Montevideo.

„Pogledaj, bako“, rekla je držeći u ruci malu knjigu. „Ljudi uzimaju ove knjige i bacaju ih u smeće. Zašto bacaju knjige? Knjige su tu da se čitaju!“

Baka je pokušala da se ne nasmeje.

Daniela, tako mala, i uznemirena, govorila je istinu.

„Gde si uzela tu knjigu, dušo?“ - upitala je baka.

Mala devojčica je objasnila da jedan čovek deli knjige mušterijama sa druge strane supermarketeta. Tako je i njoj dao jednu knjigu.

Daniela je baki ponudila knjigu, koja ju je sa zanimanjem pogledala. Knjiga se zvala: „Velika nada“ od Elen Vajt. Nije izgledala teška za čitanje, pa je baka počela zainteresovano da je čita kod kuće.

Iste te sedmice, bakin prijatelj je počeo da sluša radio stanicu koja je puštala predivnu muziku.

„Eli, pronašao sam stanicu koja pušta predivnu muziku, znam da će ti se dopasti“, kazao joj je prijatelj.

Baka je slušala muziku i onda odlučila da sazna više o tome. Pozvala je radio.

„Ko ste vi?“ - upitala je. „Zašto puštate ovu muziku?“

Osoba koja je razgovarala s njom telefonom odgovorila je da je radio stanica Nuevo Tiempo u vlasništvu Adventističke crkve. „Ko su adventisti?“ - upitala je baka. „Želela bih da saznam više.“

Iz radio stanice su poslali pastora da poseti baku i da joj ponudi da proučava Bibliju.

Baka je želela da proučava Bibliju, ali mu je rekla da joj je jako teško da hoda nakon operacije oba kolena.

„Nema problema“, ohrabrio je pastor. „Živimo u vašoj blizini, pa ćemo moći da dođemo kod vas.“

Pastor je poslao člana crkve Nestora Alvara Riveru da proučava sa bakom Bibliju.

Baka je pozvala i Danielu da im se pridruži, ali je devojčica odbila. Ona nije bila zainteresovana da sedi i čita Bibliju. Ali je videla da je Biblija njenu baku učinila srećnijom pa je jednog dana došla kada je i Nestor bio tu.

„Da li mogu da ostanem sa vama?“ - upitala je.

Nakon tog dana, Daniela je bila na svakom biblijskom času sa bakom.

Baka i Daniela su se iznenadile kada su saznale da je Nestor bio taj čovek koji je onog dana delio knjige u supermarketu.

Posle izvesnog vremena, baka je odlučila da preda svoje srce Isusu i da se krsti. Daniela se preselila u Španiju radi studija.

Baka se seća da je Daniela bila prva koja ju je upoznala sa Adventističkom crkvom tako što joj je dala knjigu od Elen Vajt. Ona se moli da i Daniela preda svoje srce Isusu i da se krsti.

„Ja je molim da čita Bibliju i da se moli“, kaže baka, čije je puno ime Eli Šeper. „Pokušavam da je dovedem do Hrista.“

Baka koja ima 80 godina pripada adventističkoj crkvi Goes koja je osnovana 2016. godine zahvaljujući darovima trinaeste subote, u Montevideu, Urugvaj. Hvala vam na vernosti da i druge ljude pripreмимо za skori Hristov dolazak.

Dodaci za priču:

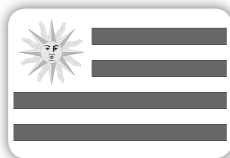
- Pronađite Montevideo, Urugvaj, na mapi.
- Pogledajte video o baka-Eli na: bit.ly/Elli-Scheper
- Fotografije za ovu priču možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.
- Čitajte o Nestoru Alvaru Riveri sledeće sedmice.

MISIONSKI ZAPIS

Prva adventistkinja u Urugvaju bila je gospođa Huan Rivoir, koja je sa svojim suprugom doputovala u Urugvaj 1890, a četiri godine pre dolaska slušala propoved Elen Vajt u Pijemontu, u Italiji.

Prva adventistička škola u Urugvaju je organizovana 1908. u Nueva Helvecii u domu Hulia Ernesta, a učitelj je bio Oto Hejdeker. Urugvajska akademija, sada poznata kao Urugvajska adventistička akademija, smeštena je u Progresu, a osnovana 1944.

NEŠTO NEZAMISLIVO

Nestor Alvaro Rivera, penzionisani vozač u Urugvaju, mislio je da je jedini način na koji može da upozna druge sa Isusom tako što će propovedati, pevati i svirati gitaru.

Ali onda je Nestor uradio nešto nezamislivo. On je delio Isusa sa drugima tako što je otvorio crkvu.

Sve je počelo kada je Nestorov pastor, iz glavnog grada Urugvaja, Montevideo, zamolio Nestora da radi kao misionar u kvartu Goes, centralnom delu grada koji nije imao adventističku crkvu.

Nestor je radio sa još devetoro ljudi, uključujući i četiri nova krštenika koji su bili kršteni zahvaljujući naporima studenata misionara.

Tako su oni otpočeli veliki posao.

Iznajmili su bivši kafe, okrečili zidove, i pretvorili ga u crkvu.

A onda su išli od vrata do vrata da se upoznaju sa ljudima.

Pozvali su ljude da dođu u malu crkvu na biblijske časove, vegetarijanske kuhinje, časove odvikavanja od pušenja, i časove gitare koje je držao Nestor.

„Odmah smo počeli da radimo, i za kratko vreme imali smo puno ljudi“, ispričao je Nestor.

Za samo godinu dana, petoro je bilo kršteno. A onda se članstvo crkve umnožilo do 25 ljudi, pa je mala crkva postala tesna.

Članovi crkve su se molili i tražili u susjedstvu veću zgradu. Tu negde, u isto vreme, delio se i sakupljeni dar trinaeste subote u 2016.

Kada je novac stigao u Urugvaj, crkva se preselila u crkvu na dva sprata.

Nova crkva ima veliku salu sa 48 stolica. Postavili su i video prenos kako bi i ljudi iz pet soba na spratu mogli da gledaju i prate bogoslužje.

„Zahvalni smo na pomoći koju smo primili od crkava širom sveta“, kaže Nestor. „Naš rad i dar koji je sakupljen trinaeste subote urodio je plodom; sada imamo jaku crkvu sa članovima koji su spremni da služe.“

A onda je Nestor napravio pauzu, ispravio se i izjavio da rast crkve zapravo jako malo zavisi od rada crkvenih članova.

„Bog je pripremio ljude pre nego što smo mi došli“, objasnio je. „On nas je uputio na te ljude.“

Kada se otvorila nova crkva u decembru 2016, mnogi ljudi su zastajali da pogledaju.

„Šta je to?“ - pitali bi.

„Da li ste povezani sa Nuevo Tiempo?“ – interesovali su se neki, ukazujući na logo radio i televizijske stanice koji se nalazi i na prozoru crkve. Nuevo Tiempo je lokalna radio stanica, ogranak adventističke crkve i Houpp radija.

Nestor je oduševljen što crkva raste. Još se troje ljudi priprema za krštenje.

„Nekada sam mislio da je jedini način na koji mogu da služim proповедanje, pevanje ili sviranje gitare“, kaže on. „Ali sada je moj cilj da nastavim sa osnivanjem novih crkava. Razumeo sam da je to misija koju mi je Bog dao, i ja je volim.“

Hvala vam na darovima 2016. godine koji su pomogli da se adventistička crkva Goes u Montevideu preseli u drugu zgradu. Hvala vam na odanosti koju pokazujete prema misiji.

Dodaci za priču:

- Pronađite Montevideo, Urugvaj, na karti
- Pogledajte video sa Nestorom na : bit.ly/Nestor-Rivero
- Fotografije za ovu priču možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.

ČUDESNA PRIRODA

U Urugvaju na jednog čoveka dolaze tri krave.

NEMA SUBOTOM ŠKOLE

Luis je bio iznenađen kada su se sve državne škole u Peruu zatvorile. Učitelji su odbili da rade dva meseca jer su želeli veće plate.

Kada se Luisova škola konačno otvorila, učitelji su objasnili deci da će sada morati napornije da rade da nadoknade ona dva meseca. Učiteljica je dodala jedan radni dan svake sedmice, i to subotu.

Luis nije želeo da uči subotom. On je svoje srce dao Isusu i bio kršten pre nego što je te godine krenuo na letnji biblijski tečaj u svom rodnom gradu Kusko.

Petkom bi ih učiteljica podsetila da dođu u subotu i da će imati bitan kontrolni.

Luis je nervozno prišao učiteljici nakon poslednjeg časa u petak. „Ja sam adventista“, rekao je. „Molim vas da mi dopustite da radim kontrolni neki drugi dan, jer ja subotom idem u crkvu.“

Učiteljica se zamislila na trenutak.

„Samo da pogledam tvoje ocene“, kazala je, ali nije mu odgovorila ni „da“ ni „ne“. On je otišao kući i ispričao je svojim roditeljima, koji nisu išli u crkvu, o novonastaloj situaciji.

„Sve zavisi od učiteljice“, rekla je majka. „Ako ti učiteljica dozvoli, onda možeš da izostaješ subotom. Ali ako ti ne da dopuštenje, onda ćeš morati da ideš i subotom u školu.“

Pre nego što je otišao u krevet, Luis se molio: „Pomozi mi, Bože. i učini da mi učiteljica da odobrenje; subota je sveti dan koji si Ti odredio, i ja moram da idem na bogosluženje toga dana.“

Učiteljica mu nije dala dopuštenje. Otac i majka takođe nisu dali dopuštenje. Ali, Luis je odlučio da ipak subotom ide u crkvu.

U crkvi Luis nije nikome pričao o svom problemu. Jako se stideo. Ali je nastavio da se moli Bogu da ubedi učiteljicu da mu dopusti da odsustvuje subotom.

Luis je bio nervozan kada je u ponedeljak stigao u školu u 7 sati. Nije želeo da razgovara sa učiteljicom.

Učiteljica mu se nije obratila celog dana. Kada su tog dana deca odlazila iz škole, učiteljica ga je pozvala da stane ispred svih u učionici. Izašao je sa strahom.

„U redu je“, saopštila je učiteljica. „Tvoje ocene su dobre. Oslobođiću te da subotom ne dolaziš u školu, ali ćeš to nadoknaditi nekim drugim danom u sedmici.“

Luis je bio presrećan! Bog je uslišio njegove molitve. S radošću je otrčao kući što je brže mogao da ispriča roditeljima.

„U redu, onda možeš da ideš u crkvu“, složila se i majka.

Kada je te večeri Luis otišao u krevet, molio se: „Hvala Ti što si mi pomogao da dobijem slobodnu subotu.“ I ujutru, kada se probudio, ponovo se zahvalio Bogu.

Nakon tako predivnog odgovora na molitvu, Luis se sada moli za nešto što mu izgleda nemoguće: moli se da se njegovi roditelji krste. „Ako je Bog mogao da odgovori na moju molitvu oko škole i subote, onda znam da će On sigurno uslišiti i ovu molitvu“, kaže on.

Deo dara trinaeste subote pomoći će da se otvori posebno mesto u Luisovom gradu gde će deca i tinejdžeri moći da pohađaju biblijske tečajeve svakog dana. Ovaj poseban centar će organizovati i učenje engleskog jezika, časove muzike, i drugih aktivnosti koje će učiti decu o Isusu. Hvala vam na vašim darovima.

Dodaci za priču:

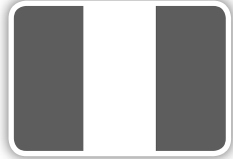

- Pronađite Kusko, Peru, na karti.
- Pogledajte snimak Luisa na: bit.ly/Luis-Condori
- Fotografije za ovu priču možete pogledati na: bit.ly/fb.mq
- Pitajte decu zašto vole letnje biblijske tečajeve. Luis ih voli zbog pesama koje proslavljaju Boga i zbog molitava koje se završavaju moćnim rečima: „U Isusovo ime, amin“, kaže on. „Sviđa mi se što direktno možemo razgovarati sa Bogom.“

MISIONSKI ZAPIS

Adventistički rad u Peruu otpočeo je 1898. kada je jedan čileanski misionar po imenu Ekobar, koji se sa još njih šestoro nastanio u gradu Limi, i počeo da radi kao samofinansirajući misionar.

Rani adventistički rad u Peruu je naišao na neprijateljstvo. Jedna grupa čileanskih adventista je otišla u Molendo; stigli su u petak i otpočeli misionarski rad sledećeg dana. Odmah su bili napadnuti od strane mafije, uhapsila ih je policija, a nekoliko dana kasnije su vraćeni u Čile. Prvo krštenje je moralo da se obavi u tajnosti.

CEZAREVA NOVA PORODICA

Mali Cezar iz Perua bojao se očevog dolaska kući.

Otac koji je vozio kamion za smeće, zastao bi da kupi pivo. Kada bi stigao kući, bio bi pijan i onda bi se svađao sa mamom.

Cezar nije voleo da sluša kako mu se roditelji noćima svađaju.

A onda se sve promenilo. Jednog dana otac se nije vratio kući pijan. Umesto toga njega su u kuću uneli neki prijatelji. Noge su mu bile paralizovane, i nije mogao da hoda. Nije mogao da pomera ni ruke ni prste.

Cezar je saznao da je otac izgubio osećaj u rukama i nogama dok je vozio kamion. Na sreću neko je pozvao pomoć. U bolnici su rekli da on ima nervni problem i da ne znaju šta da rade.

Sledećeg dana, otac je otišao kod drugog lekara, ali mu ni on nije pomogao.

Otac je posetio i trećeg lekara, ali i dalje nije mogao da hoda.

Posle svih tih poseta lekarima, ocu nije ostalo puno ušteđevine, jer je prestao da radi. Nije znao šta će dalje. Ni Cezar nije znao i bio je zabrinut. Želeo je da njegov otac ponovo hoda.

Otac je zamolio Cezara da otrči do porodičnog automobila.

„Pronaći ćeš crnu knjigu u kaseti za rukavice“, rekao je otac. „Donesi mi je.“

Cezar je ocu doneo knjigu. Na koricama je bilo napisano „Sveta Biblija“. Cezar nikada ranije nije čitao Bibliju. A nije ni otac.

Otac je rekao majci da mu je Bibliju dao njegov kolega adventista još pre nekoliko godina, ali ju je on ostavio u kolima. A sada je pozeleo da je pročita.

Otac je svakog dana čitao Bibliju, i molio se Bogu. Cezar ga je čuo kako se moli: „Dragi Bože, molim Te, daj mi drugu priliku. Neću više piti, i biću dobar otac.“

Kako su dani prolazili, Cezar je video da je Bog čuo tatu. Osećaji su polako počeli da se vraćaju, i otac je ponovo mogao da hoda. Cezar je bio presrećan!

Uskoro se otac vratio na posao kao vozač. Ali bio je drugačiji. Više se sa posla nije vraćao kući pijan. Nije se svađao sa majkom.

Jednog dana otac je rekao Cezaru: „Čuo sam da će biti evanđeoski sastanci u crkvi. Da li bi išao sa mnom?“

Majka nije želela da ide, tako da su te sedmice išli samo otac i sin. Jako im se dopalo ono što su čuli o Isusu i Njegovom skorom dolasku. Poslednje večeri, propovednik je pitao da li bi neko želeo da se krsti, i otac je istupio napred.

Propovednik je bio zadovoljan što je otac želeo da preda svoje srce Isuu, ali mu je rekao da prvo mora da prouči biblijske teme. Takođe je rekao da tata mora da se oženi mamom, a ne da žive u vanbračnoj zajednici.

Cezar je odlučio da se moli. Na kraju krajeva, Bog je čuo očevu molitvu da ponovo prohoda, pa zašto onda ne bi Bog čuo i njegovu molitvu da mu se roditelji venčaju? Cezar se molio svakog dana: „Oče, koji si pun ljubavi, molim Te da se moji roditelji venčaju.“

Otac i Cezar su nastavili da dolaze u crkvu svake subote, ali je majka odbijala.

„Molim te, mama, pođi sa nama“, molio je Cezar. „Stavi Boga na prvo mesto.“

„Ne danas,“ bio je mamin odogovor „Imam mnogo posla.“

Kako su sedmice prolazile, majka je primetila velike promene u kući. Otac joj se uvek ljubazno obraćao, a Cezar bi je uvek slušao. Cezar bi je čak pitao kako može da joj pomogne.

Posle nekoliko meseci, majka je izjavila: „Želim da idem sa tobom i Cezarom u crkvu. Želim da vidim šta se to događa u crkvi, što je srce mog čoveka učinilo tako ljubaznim.“

Cezar je bio jako srećan! Nekoliko meseci kasnije je bio još srećniji. Njegovi roditelji su se venčali, a nakon venčanja su se i krstili.

Pošto u njihovom gradu nije bilo crkve, majka i otac su otvorili crkvu u svojoj kući. Počeli su da dolaze susedi, i uskoro je svake subote dolazilo po 20 ljudi. Cezar je otpočeo program za mlade. Iako ima samo 10 godina, on vodi grupu od osmoro mladih uzrasta od 14 do 21 godine, svake subote.

Cezar živi u Andahualilasu, selu udaljenom 45 minuta od Kuska. Deo dara trinaeste subote pomoći će da se u Kusku otvori centar gde će deca i mnogi iz sela gde Cezar živi moći da nauče engleski jezik i upoznaju Isusa. Hvala vam na vašim darovima.

Dodaci za priču:

- Pronađite Kusko, u Peruu, na karti.
- Upoznajte Cezarovu porodicu. Njegov otac se zove Dante Kondori Ventura, 36; majka se zove Raket Tito Guilen, 35; a njegova mala sestra se zove Danitca Tito, 4.
- Pogledajte video o Cezaru na: bit.ly/Cesar-Ttito
- Fotografije za ovu priču možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.

TRAGEDIJA OTVARA CRKVU

Trinaestogodišnji Alcides je uskočio u prepun autobus koji je vozio dva sata do grada, kako bi proslavio državni praznik u Peruu, 2016. godine.

Njegov stariji brat, Vilbur (45), vozio je autobus. Sva mesta su već bila zauzeta tako da je troje dece moralo da stoji.

Negde posle 30 minuta, Vilbur je zaustavio autobus na krivudavom planinskom putu. Bio je pospan pa je umio lice vodom sa obližnjeg izvora.

Kada su nastavili putovanje, i Alcidesu se pripavalo pa je naslonio glavu na prozor. Osetio je kako autobus ubrzava u krivinama. Pošto je autobus proleteo krivinu, udario je u drvo i okrenuo se naglavačke prema strmoj padini.

Alcides se ne seća da su putnici vikali u panici dok je autobus padao. On se samo seća da se autobus okretao i da mu je glava udarila u prozor i sedište. Molio se: „Molim Te, Bože, pomози mi. Ne dopusti da ovde umrem.“

Iznenada se autobus prepolovio, i Alcides je izleteo napolje. Ležeći na leđima video je kofere, kanistere, i kutije piva kako lete ka njemu. Kotrljao se napred nazad kako bi izbegao udarac.

A onda je čuo vrisak drugih putnika. Strah ga je obuzeo, ali je onda shvatio da je ljudima potrebna pomoć. Prišao je nekome ko je slomio nogu.

„Bićeš u redu“, rekao je.

Odjednom se setio da je njegov brat vozio autobus. Počeo je da ga traži, i konačno ga je pronašao.

„Šta se dogodilo?“ - upitao je Vilbur.

Alcides je skinuo svoju majicu i počeo da briše krvavo čelo svoga brata. A onda je shvatio da je on bio jedina osoba koja nije bila povređena.

Autobuska nesreća se desila blizu malog sela pa su seljani poslali auto u pomoć. Neko je pozvao Alcidesovu i Vilburovu majku. Odmah je osedlala konja i dojahala na mesto nesreće, trebalo joj je 30 minuta jahanja. Kada je ugledala Alcidesa zaplakala je od olakšanja.

„Živ si, Bogu hvala“, plakala je. „Hvala Ti, Bože!“

Za to vreme je i policija stigla, i jedan policajac je odveo Alcidesa u bolnicu na pregled. Neko drugi je poveo Vilbura u bolnicu.

Nakon što su ostali preko noći, Alcides je pušten kući. Doktor je rekao da je on u redu. Njegov brat je prebačen u veću bolnicu u Kusko, i morao je da ide na mnoge operacije.

Kada je sledeće subote Alcides došao u adventističku crkvu, mnogi ljudi koji do tada nisu poštovali subotu, došli su u crkvu kako bi čuli njegovu priču. I oni su hteli da vide da li je on stvarno nepovređen. Bili su zadivljeni.

„To je čudo. Ti si jedini bez povreda“, kazao je neko.

„Ti si Božji sin jer te je smrt poštedela“, dodao je neko drugi.

Šestoro ljudi se krstilo nakon što su čuli Alcidesovu čudesnu priču. A još sedmoro ljudi ide na biblijske časove i spremaju se za krštenje zbog Alcidesa.

Jedan čovek iz sela je bio toliko oduševljen da je poklonio svoju zemlju da se na njoj izgradi prva adventistička crkva u selu. I on se krstio.

Majka je bila toliko zahvalna Bogu što joj je sačuvao sinove da je sakupila novac da se sagradi crkvena zgrada. Ova crkva sada ima 25 krštenih članova.

Vilbur se potpuno oporavio, i sada se Alcides, koji ima 15 godina, moli da i on prihvati Isusa.

Alcides se nada da će jednog dana raditi kao inženjer rudarstva. Ali kaže da će uvek pričati drugima kako mu je Bog sačuvao život.

„Mislim da mi je Bog poštedeo život da bih bio svedočanstvo drugima“, kaže on. „Nikada neću prestati da delim sa drugima svoju ljubav prema Isusu i nikada neću prestati da ljude pozivam k Njemu.“

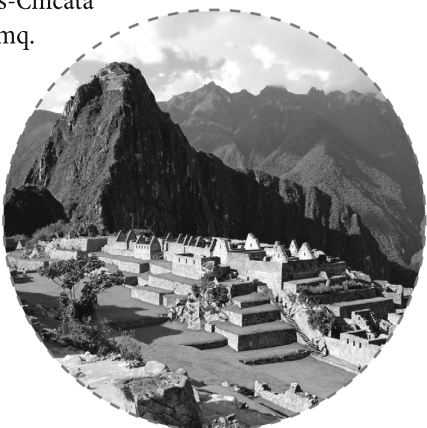
Dodaci za priču:

- Pronađite Kusko, Peru, na karti.
- Upitajte decu kako i oni mogu da podele sa drugima ljubav prema Isusu, kao što je to radio i radi Alcides.
- Pogledajte video o Alcidesu: bit.ly/Alcides-Chicata
- Pronađite slike za ovu priču na: bit.ly/fb-mq.

ČUDESNA PRIRODA

Jedna od najbitnijih peruanskih kultura bila je kultura Inka, koji su živeli pre 600 godina u Peruu. Njihov glavni grad Kusko je i danas najveći grad. Inke su sagradile Maču Pikču, veličanstveni drevni grad u Andima. Tu su živeli vekovima sve dok ih nisu osvojili Španci 1532. godine.

RENZOVA OMILJENA SUBOTNA AKTIVNOST

Jedanaestogodišnji Renzo ne spava i ne igra se sa drugarima subotom popodne. Odmah posle ručka, on sa svojim ocem odlazi da poseti ljude koji su prestali da dolaze u crkvu.

Pastor daje ocu, koji je crkveni starešina, spisak imena sa adresama. Onda Renzo i otac odlaze do prve kuće u njihovom rodnom gradu Peruvian, Pukalpa.

Renzo pokuca na vrata.

Često se dešava da vrata otvori baš osoba koja više ne dolazi u crkvu.

„Zdravo“, kaže otac. „Došli smo da te posetimo i da se pomolimo sa tobom.“

Niko im ne zatvori vrata pred nosom. Otac i Renzo su uglavnom uvek pozvani da uđu u kuću. Ponekad je osoba koju oni posete sama, ali uglavnom budu svi članovi porodice u kući.

Kada uđu unutra, otac se moli: „Dragi Bože, molimo Te da promeniš srce ove osobe, i molimo te da ponovo dođe u crkvu.“

Posle molitve otac pročita neki biblijski tekst. Uglavnom čita tekstove o tome kako Bog oprašta ljudima i kako ih poziva da Mu se vrate. Najviše mu se dopada stih iz Psalma 23, koji počinje sledećim rečima: „Gospod je pastir moj, ništa mi neće nedostajati.“ On čita i priču o izgubljenom sinu iz Luke 15,11-32.

Nakon čitanja, otac i Renzo pozovu tu osobu i njihovu porodicu da im se pridruže u pevanju dve himne. Jedna od pesama koju uvek pevaju je „Zaklon u vreme oluje“ („A Shelter in the Time of Storm“).

Kada završe sa pevanjem, otac upita osobu koja nije dolazila u crkvu: „Kakav je tvoj duhovni život?“

Otac se takođe raspituje za dobrobit porodice i na kraju posete poziva tu osobu da sledeće subote dođe u crkvu.

Ponekad se otac pomoli za kraj, a ponekad to radi Renzo. Kada se Renzo moli, on kaže: „Dragi Bože, pomози ovom čoveku da razume Tvoju ljubav i da Isus može da mu oprostí grehe. Amin.“

Svaka poseta traje oko 30 minuta, i otac i sin posećuju po dve kuće svake subote pre nego što počne popodnevno bogoslužjenje u crkvi. Renzo, koji voli da čita Bibliju i knjige Elen Vajt, držao je jednom popodnevni program

o Isusovom skorom dolasku, prema knjizi „Događaji poslednjih dana“ od Elen Vajt.

Otac i Renzo su prošlog meseca posetili 15-oro ljudi, a petoro od njih se vratilo u crkvu.

Renzo se naročito seća posete Imanuilovoj kući. Imanuilova ćerka, koja je tinejdžer, otvorila je vrata i dočekala ih dobrodošlicom.

Imanuilova žena i još dvoje dece dolaze u crkvu svake subote, ali Imanuil je prestao da dolazi pre dva meseca. On je objasnio Renzu i njegovom ocu da je bio bolestan i da je onda počeo i da radi subotom. Njegova majka, koja je takođe adventista, plakala je od sreće kada je čula da posetioci pevaju i mole se sa njenim sinom. Imanuil se naredne subote vratio u crkvu.

„Bio sam jako srećan kada sam ga sledeće subote video u crkvi“, priča Renzo. „Uživam kada vidim da ljudi odgovore na poziv da se vrate Isusu i crkvi.“

Sada Renzo želi da mu se otac priključi u novom projektu: posete drugarima iz državne škole.

„Isus je promenio moje srce“, kaže on. „Razmišljam o tome da dajem biblijske časove sa ocem mojim drugovima iz razreda i da ih pozovem da dođu u crkvu.“

Deo dara trinaeste subote pomoći će da se otvori nova crkva i medicinski centar u Renzovom rodnom gradu Pukalpa, kako bi još mnogo ljudi slušalo o Isusu i imalo mesto za subotna bogoslužjenja. Hvala vam na vašim darovima.

Dodaci za priču:

- Pronađite Pukalpu, u Peruu, na karti.
- Zamolite decu da vam izrecituju 23 psalam. Upitajte ih šta misle zašto ovaj psalam može da ohrabri nekoga da ide u crkvu.
- Neka vam deca ispričaju koje su njihove omiljene subotne popodneve aktivnosti.

MISIONSKI ZAPIS:

Godine 1911. F.A.Stal i njegova žena (ranije su radili u Boliviji) bili su prebačeni u Pateri, u Peruu. Istorijski zapis misionara i njihova služba Indijancima Ajmara nalaze se u Stalovoj knjizi „U zemlji Inka“.

Stalovi su se 1921. preselili u područje Čančamajo u Peruu kako bi radili sa ljudima iz oblasti Amazona. Oni su pokrenuli misionarsku stanicu Metraro na reci Pereni.

VETAR DUVA, ALI SE VATRA NE POMERA

Pravljenje ručka oduzima dosta vremena Alejandro; on je farmer i otac četvero dece, u Peruu.

On najpre mora da iskopa rupu u zemlji. Onda stavlja drva i kamenje u tu rupu i pali vatru. Kada od vatre kamenje pocrveni a zatim pocrni, ubacuje krompire. Posle toga, pokriva krompire prašinom i hladnim kamenjem, koji gasi vatru. Krompiri se ispeku u vreloj zemlji za 20 minuta.

Alejandro je otišao na posao, iskopao rupu na proplanku u blizini ječma. Rod je bio suv i skoro spreman za žetvu. Alejandro je postavio drva i kamenje i naložio vatru.

Počeo je da duva snažan vetar.

Kako je vatra polako rasla u rupi, vetar je odneo malo žara u polje ječma. Suva žitarica se odmah upalila, i počela da gori, vatra se širila celim poljem, čak je ušla i u susedovo polje. Nekoliko suseda je takođe imalo svoja polja ječma u blizini.

Alejandro je gledao u užasu. Njegovi sirovi krompiri su ležali zaboravljene pokraj njegovih nogu. Vetar je duvao sve jače i jače, tako da je on morao rukama da drži svoju kapu kako mu je vetar ne bi oduvao. Vatra se izmakla kontroli, i nije mogao da je zaustavi.

Pao je na kolena, i skinuo kapu.

„Bože, šta radiš?“ plakao je. „Ako izgori sve, ja nemam para da platim susedima za štetu. Molim Te učini čudo i ugasi vatru. Amin.“

Stao je i gledao vatru. A onda je ponovo pogledao. I dalje je gorela, ali se nije pomerala. Vetar je i dalje duvao jako, ali vatra je stajala u jednom mestu kao da ju je zadržavao nevidljivi zid.

Alejandro nije mogao da veruje svojim očima. „To je čudo!“- uzviknuo je. „Hvala Ti, Bože!“

Otišao je do kuće svojih suseda da ih upozori na vatru i da zatraže pomoć. Nije želeo da izađu u polje i da se pitaju šta se dogodilo.

Susedi su trčeći krenuli ka polju. Do tog trenutka vatra se već skroz ugasila. Nije se širila dalje od kada se Alejandro pomolio. Alejandro i susedi su nabacali zemlju na poslednje plamičke vatre kako bi je ugasil.

Jedan sused je bio jako ljut i hteo da udari Alejandroa. Ali su mu drugi rekli: „Ovo je čudo. Vatra bi se raširila i uništila bi sve da nije bila zaustavljena.“

Na kraju, Alehandro je video da je vatra oštetila njegov ječam i ječam trojice suseda, negde oko 300kg ječma. Nakon što je požnjeo svoj ječam, nadoknadio je susedima štetu. Svi su bili zadovoljni.

Sećate li se ručka od krompira? Alehandro i njegova porodica tog dana nisu jeli jer je krompir bio skroz izgorio. Ali nisu marili za to! Božje čudo je zaustavilo vatru.

„Bog je zaustavio vatru, jer ja verujem u Njegovu silu“, kaže Alehandro. „Tražio sam čudo u svojoj molitvi, i Bog mi je dao čudo. Bog je mnoga čuda činio u mom životu.“

Jedno od najvećih čuda u Alehandrovom životu je to što mu je Bog pomogao da dovede 800 ljudi Hristu da se krste. Iako je Iako je običan poljo-privrednik koji nema više od jednog razreda osnovne škole, on drži biblijske časove i otvorio je 6 adventističkih crkava u blizini svog sela Kakakolo.

Deo dara trinaeste subote pomoći će da se otvori društveni centar za decu i tinejdžere u Kusku, koji je od Alehandrovog sela udaljen 1h vožnje autobusom. U društvenom centru će moći da uče engleski jezik kao i druge aktivnosti preko kojih će ljudima približiti Isusa. Hvala vam na vašim darovima.

(Prikupite dar).

Dodaci:

- Pronađite na karti Kusko, u Peruu.
- Zamolite decu da vam ispričaju šta najviše vole da rade subotom popodne.
- Kažite deci da Alehandro, kao i mnogi seljani u Peruu, govore kečva jezikom. Kako bismo ga intervjuisali za vesti iz sveta, bila su nam potrebna dva prevodioca, sa kečva na španski i sa španskog na engleski jezik.
- Recite da Alehandrovo selo sada ima oko 500 stanovnika, i ima 300 kršćanih članova.
- Pročitajte nešto više o Alehandru na: bit.ly/Alejandro-Bibles
- Pogledajte snimak sa Alehandrom na: bit.ly/Alejandro-Fire
- Fotografije za ovu priču možete pronaći na: bit.ly/fb-mq.

BUDUĆI PROJEKTI TRINAESTE SUBOTE

Sledeći projekti odnose se na Južnopacifičku diviziju:

- „Spasi 10.000 pristiju“ je kampanja koja sprečava amputaciju prstiju kroz zdravstvene usluge na Fidžiju, Vanuatu, Solomunskim ostrvima, Samoa, Američkoj Samoa, Kiribati i Tongi.
- Izgradnja TV i radio studija Hope u Tongatapu, u Tongi.
- „Danilo za decu“; 13 animiranih priča za decu u Australiji, od 8 do 12 godina, koja prate doživljaje Danila i njegova tri prijatelja.

IGRAJ SE

„UDARI NOVČIĆ“ je igra iz Brazila.

Odaberite granu dužine 30 do 40 cm. Nacrtajte krug na zemlji prečnika oko 60cm. I zabodite štap u centar kruga. Stavite novčić na vrh štapa.

Da bi igrali „Udari novčić“, svi igrači moraju da budu udaljeni na 1m od ivice kruga.

Igrači se smenjuju bacajući novčić za novčićem na vrh štapa. Moraju da pokušaju da ga obore sa štapa ali tako da on izađe van kruga. Ako uspeju, onda imaju pravo na još jedan pokušaj i tako sve dok ne promaše. Ali ako promaše, onda je na redu sledeći igrač.

Igrači dobijaju po jedan poen kada uspešno obore novčić sa štapa i odbace ga van kruga.

Pobednik je onaj igrač koji ima najviše poena.

PEVAJMO

Yo tengo gozo (Ja imam radost, radost u srcu mom)

Yo tengo gozo, gozo, gozo, gozo

En mi corazón, En me corazón

En me corazón

Yo tengo gozo, gozo, gozo, gozo

En mi corazón

Porque Cristo me Salvó

Yo tengo paz, paz, paz, paz

En mi corazón, En me corazón

En me corazón

Yo tengo paz, paz, paz, paz

En mi corazón

Porque Cristo me Salvó

Yo tengo alegría, alegría

En mi corazón, En me corazón

En me corazón

Yo tengo alegría, alegría

En mi corazón

Porque Cristo me Salvó

Yo tengo gozo, paz, y alegría

En mi corazón, En me corazón

En me corazón

Yo tengo gozo, paz, y alegría

En mi corazón

KUVAJMO

JEDNOSTAVNA VEGETARIJANSKA EMPANADA

Sastojci:

TESTO:

- ½ šolje (64g) namenskog brašna
- ½ kašikice (2,5g) soli
- ½ šolja (113gr) butera, ohlađenog i iseckanog na male komadiće
- 1 jaje
- ¼ šolje (62,5ml) hladne vode

PUNJENJE:

- ½ bundeve, imalo maslinovog ulja
- 1 kukuruz
- 2 šolje (312gr) kuvanog spanaća
- 1 kašikica soli
- ¼ kašikice bibera
- ½ kašikice origana
- ¼ kašikice mlevene crvene paprike (može i ljute)
- 1 šolja sira (125gr)
- i po želji čimičiri sos

UPUTSTVA

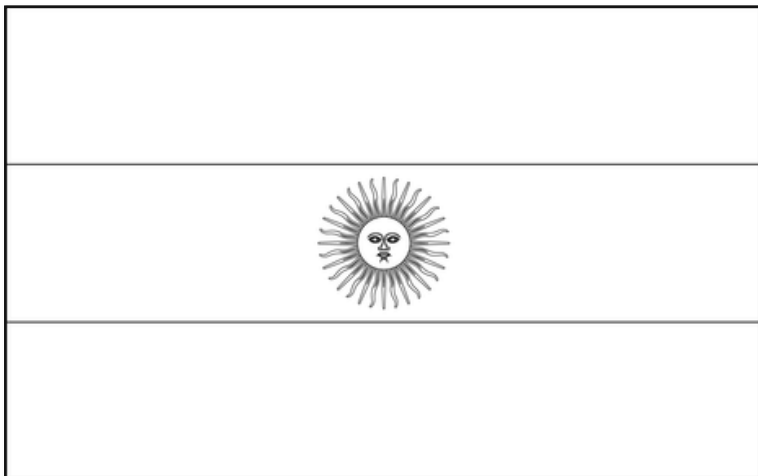
1. Prvo pomešajte so sa brašnom.
2. Zatim dodajte buter, jaje i hladnu vodu. Viljuškom to sve lepo sjedinite.
3. Oblikujte testo u male loptice i umotajte ih u plastičnu kesu. Stavite u frižider oko 30-60 minuta.
4. Razvijte testo (loptice) na pobrašnjennoj površini i čašom napravite krug.
5. Premažite jajem krugove kako biste ih bolje zatvorili.
6. Presavijte empanadu (taj krug) viljuškom ili prstom. Premažite opet jajetom empanadu. Ohladite ih još 20 minuta.
7. U prethodno zagrejanjnoj rerni na 205 stepeni pecite oko 12 do 15 minuta dok ne postanu zlatne boje.

FIL

1. Zagrejte rernu na 190 stepeni.
2. Stavite bundevu na papir za pečenje i sa malo malsinovog ulja neka se peče oko 40 do 45 minuta.
3. Kada bundeva bude gotova, očistite je od kožice; dodajte bundevu spanaću i kukuruzu i dobro ih sjedinite. Dodajte so, biber, origano kao i papriku. Probajte i ako vam još treba začina, dodajte.
4. U testo empade dodajte ovaj miks, preklopite, namažite jajetom i pecite.

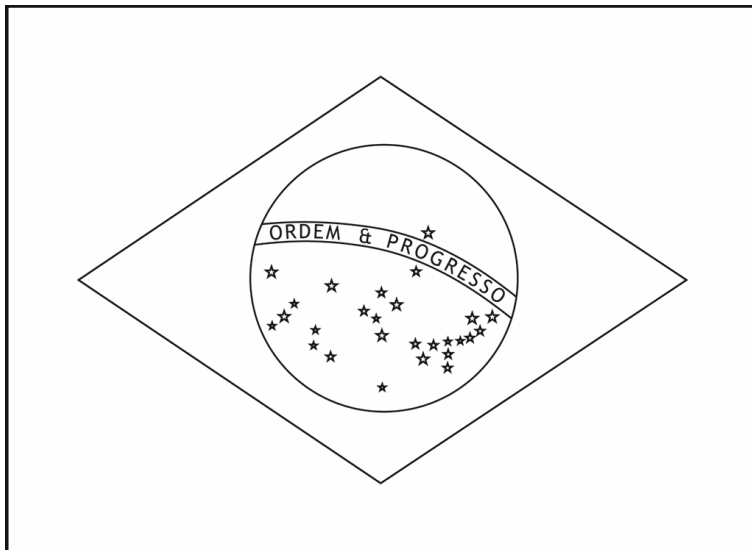
OBOJITE ZASTAVU ARGENTINE

Uputstvo: Gornji i donji deo oboji svetlo plavom bojom. Sredinu ostavi belo a sunce oboji žutom bojom.

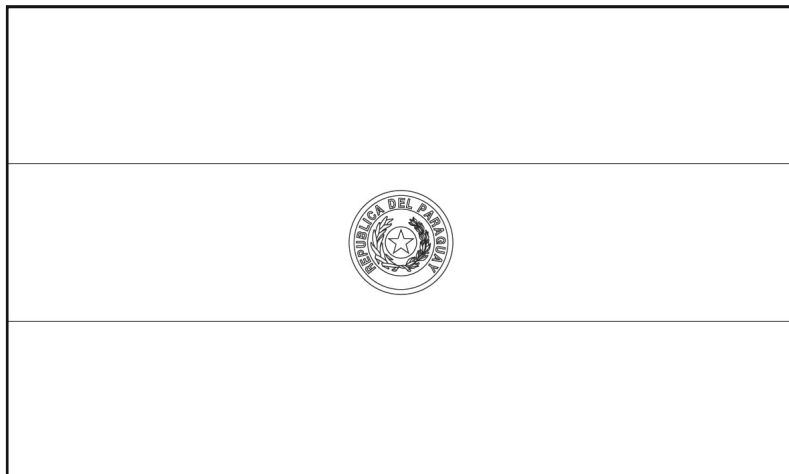
OBOJ ZASTAVU BRAZILA

Uputstvo: Pozadinu zastave oboji zelenom bojom. Romb oboji žutom bojom. Krug tamno plavom bojom, ali zvezde ostavi bele. Traku ostavi belu a slova oboji zelenom bojom.

OBOJ ZASTAVU PARAGVAJA

Uputstvo: Gornji deo oboji crvenom a donji plavom bojom, sredinu ostavi belo. Zvezdu oboji žutom bojom a obruč zelenom.

OBOJ ZASTAVU PERUA

Uputstvo: Desnu i levu prugu oboj crvenom bojom. Srednji ostavi belo.

